

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. Aliter confirmatur supradicta ratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quaest. III. Vtrum materia signata, &c. 293

conditionis, vt ex principio necessario colligatur id, quod sequitur ex illo, & quando non sequitur necessario quærimus aliud principium, ex quo necessario sequatur, & cum quo necessario connectatur, nam ideo colligimus euidenter, animal non esse principium necessarium quantitatis, quia potest dari eadem quantitas, etiam si non detur animal, & ideo quærimus aliud principium, cum quo connectatur necessario quantitas; sed hæc materia prima cum hac differentia individuali potest esse sine hac quantitate formaliter, & radicaliter cum hac, & cum infinitis: ergo hæc numero quantitas non est principium necessarium huius materie; & idem argumentum fit de forma, quæ non potest individuari ab hac materia, quia hæc mea forma rationalis eadem cum eadem differentia individuali poterat esse sub quacunque materia prima, & respicit omnes materias primas æqualiter: ergo hæc materia prima non est principium intrinsecum necessarium, & radicale individuationis huius forme. Antecedens meo videri est evidens, vt constat clare in nutritione, ratione cuius idem animus rationalis informat materias aliorum compositorum: ergo poterat succedere, quod illa materia; quæ acquiritur per nutritionem esset sub forma sanguinis materni, & disponderetur in prima generatione; sed materia, quæ acquiritur per nutritionem est distincta ab illa, quam informat animus in prima productione: ergo idem numero animus potuit esse sub diversis materijs numero distinctis: ergo non individuatur ab illis.

¶ Dices, quod materia prima præcisa quantitate, manet eadem negative, non autem positive, quod ita explicant Capreolus, & Bannes, in materia enim prima aiunt dari duplicem vnitatem, vnam quam vocant negativam, & quam semper retinet materia sub diversis formis substantialibus, quia eadem materia prima quæ est sub forma viventis, fuit sub forma embionis, & erit postea sub forma cadaveris, & hanc vnitatem habet materia prima per ordinem ad collectionem omnium quantitatum, & dimensionum, quarum radicaliter est capax; aliam vnitatem considerant, positivam quatenus materia prima secundum individuationem positive pertinet ad speciem naturæ humanæ in tali individuo, scilicet Petro, tanquam pars essentialis illius, & hæc vnitatem sumitur per ordinem radicalem ad hanc quantitatem Petri, quæ quantitas tantum se habet, vt terminus ad individuationem Petri, quia variata hæc quantitate, non manet materia sic positive vna numero, eo quod iam non pertineat ad hoc numero compositum, sed ad aliud alterius speciei, & sic non est eadem numero positive, sed distincta numero positive.

¶ Sed licet iam supra refutata maneat hæc solutio, nihilominus sic insurgo primo, contra illam: ergo materia prima ratione forme substantialis est positive hæc: patet consequentia. Ratione illius est positive hæc materia prima, ratione cuius pertinet ad hoc individuum humanum, & non ad aliud; sed ratione forme Petri pertinet ad hoc individuum humanum: ergo ratione forme substantialis Petri est hæc positive materia prima, quod negant adversarij contra Durandum. Maior est solutio adversariorum: probatur minor, ratione illius pertinet materia ad hoc individuum Petri, ratione cuius est impossibile quod non pertineat ad illud, & quo posito, etiam si mutentur alia, ne-

cessario pertinet ad hoc individuum, & non ad aliud; sed hoc totum habet materia ratione forme substantialis: ergo forma substantialis est id ratione cuius materia prima est hæc positive. Maior meo videri est evidens, quia illud est ratio formalis, & ultimum constitutivum alicuius, quo posito in subiecto, vel quasi subiecto, & ablato quocunque alio, ponitur effectus, vel constitutum; ideo enim colligimus euidenter, animum rationalem esse constitutivum hominis ultimum, quia posito animo rationali in subiecto, quocunque ablato, vel non posito, poneretur homo, & contra eum, qui diceret, materiam primam ultimo constituere hominem, quatenus ordinatur ad quantitatem, non esse alius modus argumentandi, nisi quia posito animo rationali in materia (& loquor de materia sibi naturali) etiam si non ponatur quantitas, erit homo; probatur minor, posito animo rationali Petri in hac materia, etiam si per possibile, aut impossibile, non poneretur quantitas, materia prima positive pertineret potius ad hoc individuum humanum Petri, vt pars essentialis illius, quam ad aliud alterius speciei; sed ratione illius materia prima est hæc positive, ratione cuius ita pertinet ad hoc individuum potius, quam ad aliud: ergo materia prima ratione forme substantialis est hæc numero positive. Maior meo videri est evidens, quia tunc materia prima pertinet potius ad hoc individuum, quam ad aliud, quando componit potius hoc individuum, quam aliud; vt explicant adversarij in sua solutione; sed tunc componeret potius hoc individuum, scilicet Petrum, quam aliud: ergo pertineret positive potius ad hoc individuum, quam ad aliud.

SVBSECTIO III.

Aliter confirmatur supradicta ratio.

¶ Via materia prima per se primario, & ratione sui habet propriam individuationem; sed non respicit, nec connotat ratione sui per se accidentia, quantitatem nimirum, qualitatibus, & reliquis accidentibus determinatam, & affectam; sed mediate, & ratione alterius compositi nimirum: ergo materia prima non habet suam, individuationem per ordinem ad accidentia. Maior est certa, quia omne quod datur à parte rei per se, & necessario est hoc singulare, & individuum, vt in Logica demonstratum manet, quia quando alicui per se, & primario repugnat oppositum, alterum oppositum per se, & primario illi convenit: sed rei existenti à parte rei per se, & primario repugnat esse universale, quod est oppositum singulari: ergo per se convenit esse singulare; sed materia prima vere, & per se existit à parte rei: ergo materia prima vere per se primario, & ratione sui habet individuationem propriam, præcipue quia individuat in sententia Thomistica neque realiter, neque ex natura rei distinguitur à prædicatis essentialibus, quæ per se, & primario conveniunt materie primæ: ergo per se, & primario convenit materie primæ individuat, & singularitas.

¶ Minor prima est certissima in sententia adversariorum, quia materia prima respicit accidentia ratione compositi, quia accidentia non sunt actus materie primæ ratione sui, nec recipiuntur in materia prima immediate, & directe, ac primario, sed in toto composito directe ac primario: ergo

Q 3 accidentia

accidentia sunt actus indirectus, & secundarius respectu materiae primae, sed eo modo respicit materia prima aliquem actum, quo recipit ipsum, quia materia prima eo quod in sententia Thomistarum est pura, tota, & adaequate potentia passiva, & receptiva, omnem actum quem respicit, respicit in ordine ad recipiendum, & eo modo quo potest recipere, sed materia prima non potest recipere directe, primario, & immediate ratione sui actum accidentalem, sed ratione totius compositi indirecte, secundario, & accidentaliter ratione totius; ergo similiter non respicit ratione sui immediate, directe, & primario actus accidentales, accidentia nimirum, v.g. quantitatem, qualitates, & &c.

55 Consequentia prima, & praecipua est evidentior; quia omne praedicatum per se primario, & immediate conveniens alicui subiecto, non potest sumi per ordinem ad aliquid, quod per accidens secundario indirecte convenit tali subiecto, ut videre est in relationibus, quae in vestra sententia non multiplicantur ad multiplicationem terminorum materialium, neque per ordinem ad illam, quia talis multiplicatio per accidens secundario, indirecte, & non primario, ac per se respicitur a relationibus; multiplicantur autem individualiter per ordinem ad terminos formales, quos per se primario, directe, & immediate respiciunt relationes. Item specificatio materiae primae, seu ratio specifica illius non accipitur ab ipsa in ordine ad accidentia, sed potius in ordine ad formam substantialem, quia specifica ratio materiae primae est ratio per se primario, & immediate conveniens materiae primae, & accidentia non respicit per se, & primario materia prima, sed formam substantialem. Item visio beatifica in sententia Thomistarum non specificatur a creaturis, quae videntur in Deo; sed ab essentia divina, alias visio non esset supernaturalis, & tota ratio est, quia visio beatifica non respicit tanquam obiectum primarium, sed potius secundarium creaturas, sed solum Deum; ergo eo modo debet esse terminus ordinis alicuius praedicati, quo est ipsum praedicatum, quare si convenit alicui aliquod praedicatum intrinsecum per se primario, & directe, etiam terminus talis ordinis debet per se primario, & immediate respici a tali re, ut sumat illud praedicatum, quia inter terminum, & relationem transcendentalem debet dari proportio in eodem ordine; unde si relatio est per se, aut praedicatum terminus talis praedicati, & ordinis, debet esse per se, & si terminus est per accidens, & secundarius, non potest sumi ab eo praedicatum per se.

56 Exemplo clarissimo demonstratur; visio corpora, quae terminatur ad panem, & hostiam, antequam consecratur post consecrationem permanet eadem numero visio, nec destruitur prima, & resultat alia numero, & ratio est evidens, quia licet destruat substantia panis individua, non destruantur haec accidentia numero, a quibus per se haec individuatio visionis sumitur, & non a substantia panis, nec ordinem ad illam, quia sola haec accidentia primario per se immediate, & directe respiciuntur; haec autem substantia non per se primario, sed per accidens, indirecte, & secundario respicitur; sed haec numero materia prima quatenus haec & individua non primario per se respicit accidentia ratione sui directe, sed potius indirecte per accidens, & ratione alterius, scilicet compositi: ergo non accipit suum esse indivi-

duum per ordinem ad accidentia, sed potius per ordinem ad suum proprium esse, &c.

Declaratur amplius, essentia hominis, v.g. non sumitur in ordine ad risibilitatem, neque in ordine ad suas proprietates, sed potius in ordine ad id, quod primario illi convenit: ergo similiter neque individuatio materiae, neque totius compositi potest sumi in ordine ad propria accidentia, quae secundario, & non primario eo quod accidentia sunt, conveniunt materiae, & composito.

Tandem; quia totum compositum tam absolutum est in essentia, quam in individuatione, eo quod individuatio in omnibus sequitur essentiam, quia est actus immediatus contrahens essentiam, contrahens enim, & contrahibile sunt in eodem ordine; unde si species ultima alicuius entitatis, ita est absoluta, ut nullo modo accipiat suum esse per ordinem ad aliud, neque differentia individualis recipit suum esse similiter per ordinem ad aliud, ut videre est in albedine; quae quia non recipit suum esse specificum per ordinem ad aliquod obiectum, non recipit suum esse individuale per ordinem ad obiectum; & contra vero, quia visio recipit suum esse essentiale per ordinem ad obiectum, etiam recipit suum esse individuale in ordine ad obiectum; sed totum compositum, v.g. homo non recipit suum esse specificum per ordinem ad accidentia, sed potius per ordinem ad formam substantialem: ergo similiter homo non accipit suum esse individuale substantiale per ordinem ad accidentia, sed potius per ordinem ad formam substantialem.

SUBSECTIO IV.

Confirmantur amplius dicta, & declarantur.

Quia singularitas, & individuatio Petri, v.g. 59 quae nihil aliud est, quam haecceitas, seu petritas illius non distincta ex natura rei ab essentia hominis, est singularitas substantialis, & a parte rei vera, & realis substantia, quia identificatur vere, & realiter cum essentia Petri; scilicet cum humanitate seu cum esse hominis; quod vere, & absolute res, & substantia est: ergo illa singularitas, seu individuatio completa est absoluta, & non respectiva singularitatis, quod & adversarij concedunt; nam faterentur ipsi, individuum completum non individuari ab ordine ad aliquod, quia in se absolutissima entitas est, & ratione naturali evidenter patet. Nam singularitas Petri est substantia completa a parte rei, & distinguitur ab individuatione huius relationis, huius actionis, & huius praesentiae, & exterorum relativorum transcendentia, quia relativa transcendentia individuatur per respectum ad terminum suae relationis transcendentis: ergo singularitas Petri, quae absoluta est, & non relativatranscendentaliter, non individuabitur ab ordine, vel respectu ad aliud a se distinctum, sed per se ipsum, & in ordine ad se est singularis sine ordine ad aliud, quia non est relativus transcendentaliter in ordine ad aliud, & idem est in Angelis, nam Gabriel non est talis, Angelus per ordinem ad aliud a se distinctum, quia in se non est respectivus transcendentaliter, ex eo quod substantia completa singularis est, quae